

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **V. I., nar. X,**
bytem v ČR: X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Praha 1, Opletalova 25
proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.11.2018, č.j. MV.114796-6/SO-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6.9.2018, č.j. OAM-17600-32/TP-

2017, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 68 zákona o pobytu cizinců, a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce namítá, že v jeho případě došlo k nesprávnému posouzení splnění podmínky nepřetržitosti pobytu po dobu pěti let dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 15.11.2017, tedy v době, kdy splňoval uvedenou podmínku. V průběhu následujícího řízení však byla nepřetržitost pobytu přetržena. Ze strany správního orgánu byla tedy nesprávně posouzena otázka, k jakému okamžiku má být nepřetržitost pobytu posuzována, zda k okamžiku podání žádosti, či k okamžiku vydání rozhodnutí. Žalobce namítá, že výklad ust. § 68 odst. 1 provedený žalovaným nemá oporu v zákoně, je proto nepřezkoumatelný, když ve správním řízení byla zamítnuta žádost s odkazem na § 75 odst. 1 písm. h/ zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 tohoto zákona, neboť nebyla zachována nepřetržitost pobytu po podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalobce je přesvědčen o tom, že podmínka nepřetržitosti pobytu musí být splněna ke dni podání žádosti, tedy ke dni 15.11.2017, kdy žalobce na území pobýval na základě tzv. fikce pobytu, která mu svědčila z důvodu probíhajícího řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu. O této žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo nalézacím správním orgánem rozhodnuto dne 6.1.2017, a to tak, že řízení bylo dle § 66 odst. 1 písm. c/ zastaveno a o odvolání žalobce bylo rozhodnuto dne 19.12.2018 tak, že odvolací správní orgán prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalobce přitom odkázal na ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a znovu zdůraznil, že žalobce ke dni podání žádosti až do 19.12.2018 pobýval na území na základě fikce dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, který mu byl v té době prodlužován. Skutečnost, že konečné rozhodnutí v této věci bylo nakonec negativní, nemůže mít na posuzovaný případ vliv, protože zákon žádné takové účinky s negativním rozhodnutím nespojuje. Zákon nehovoří o tom, že by negativní rozhodnutí ve věci zpětně zneplatňovalo účinky fikce pobytu, proto není možné zpětně dobu fikce pobytu do celkové doby pobytu nezapočítat.
3. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobce navíc zdůraznil, že dne 4.5.2018 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pod č.j. MV-39790-4/SO-2018 rozhodnutí, kterým zrušila usnesení o přerušení řízení a ve kterém konstatovala, že odvolatel, tedy žalobce, na území pobývá nepřetržitě od 5.10.2010 a požadavek pětiletého nepřetržitého pobytu naplnil ke dni 5.10.2015.
5. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 15.11.2017 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu s tím, že žádá o pobyt po pěti letech nepřetržitého pobytu. Dne 22.2.2018 po provedeném řízení a doplnění důkazů předložením listin na základě výzvy správního orgánu vydal správní orgán usnesení, kterým bylo řízení přerušeno do doby právní moci rozhodnutí správního orgánu o žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě, vedeného správním orgánem pod č.j. OAM 7860/DP-2016. Dne 4.5.2018 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců pod č.j. MV-39790-4/SO-2018 rozhodnutí, kterým zrušila usnesení o přerušení řízení a věc vrátila Ministerstvu k novému projednání a rozhodnutí. Komise dospěla k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přerušení řízení, neboť ministerstvo může posoudit splnění

zákonných podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců bez ohledu na výsledek řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „podnikání – účast právnické osoby“. Komise také konstatovala, že odvolatel, tedy žalobce, na území pobývá nepřetržitě od 5.10.2010 a požadavek pětiletého nepřetržitého pobytu naplnil ke dni 5.10.2015. Fikce pobytu dle ust. § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců začala plynout až dne 31.3.2016, tedy téměř půl roku poté, co odvolatel splnil podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území. Dne 19.12.2017 vydal žalovaný pod č.j. MV-40369-5/SO-2017 rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení Ministerstva vnitra ze dne 6.1.2017, č.j. OAM-7860-15/DP-2016, kterým se dle § 66 odst. 1 písm. c/ správního řádu zastavuje řízení o žádosti účastníka řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě tak, že odvolání zamítl a napadené usnesení potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí Komise podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který podané žalobě nepřiznal odkladný účinek. Věc je projednávána pod sp. zn. 10 A 32/2018 a o žalobě dosud rozhodnuto nebylo.

6. Dne 6.9.2018 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, a to dle § 75 odst. 1 písm. h/ zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo konstatovalo, že účastník podal žádost v době, kdy na území ČR pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu bylo vydáno za účelem podnikání s platností od 23.4.2014 do 22.4.2016 a které se ke dni podání žádosti pokládalo za platné ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce dne 31.3.2016 podal žádost o jeho prodloužení.
7. Ministerstvo konstatovalo, že žalobce pobýval na území na základě následujících povolení k pobytu:
 - od 6.1.2011 do 19.9.2011 – vízum k pobytu nad 90 dnů vydané za účelem studia;
 - od 20.9.2011 do 19.9.2012 – povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní;
 - od 20.9.2012 do 19.9.2013 – povolení k dlouhodobému pobytu za účelem jiné/ostatní;
 - dne 2.9.2013, č.j. OAM 45554/DP-2013, podal účastník řízení žádost o změnu účelu pobytu. O té bylo rozhodnuto dne 11.3.2014. Na žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje lhůta uvedená v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nicméně se na pobyt po uplynutí platnosti dosavadního pobytu uplatní fikce dle ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS ze dne 25.8.2011, č.j. 7 As 96/2011-73);
 - od 23.4.2014 do 22.4.2016 – povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě;
 - dne 31.3.2016, č.j. OAM 7860/DP-2016, podal účastník řízení v souladu s ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě.

Ministerstvo s odkazem na ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců uvedlo, že celková doba pobytu účastníka řízení na území ČR tedy činí více než pět let, což by odpovídalo zákonem požadovaným pěti letům pobytu na území ČR. Splnění podmínky

pětiletého nepřetržitého pobytu je třeba posuzovat ke dni podání žádosti, jak vyplývá z § 68 odst. 1. Ministerstvo zdůraznilo, že oprávnění k pobytu žalobce dle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců zaniklo tím, že dne 15.1.2018 bylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě. Žalobci bylo s platností od 7.3.2018 do 16.3.2018 vydáno výjezdní vízum, dne 19.3.2018 s ním bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo dne 30.5.2018 překvalifikováno v souladu s ust. § 50a odst. 6 nařízení o povinnosti opustit území. Dne 3.8.2018 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území ČR dle § 50a odst. 3 písm. c/ zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo konstatovalo, že zamítavým rozhodnutím Komise, které nabylo právní moci dne 15.1.2018, došlo k přetržení běhu doby započitatelného pobytu účastníka řízení na území, a to v období od 31.3.2016 do 15.11.2017. Pouze za situace, kdy oprávnění dle § 47 odst. 4, 6, 8 a 10 a dále v rámci § 60 odst. 4 skončí v důsledku kladného rozhodnutí ve věci, tedy vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení platnosti, nedochází ke zmíněnému přetržení doby platnosti. Účastník tak nesplnil podmínku pěti let nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti. Navíc oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 4, 6, 8 nebo 10 je také formálně omezeno, a to délkou řízení o žádosti o vydání nebo prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, která toto oprávnění k pobytu založila. Jeho trvání nelze nikterak prodloužit. Jde o formálně omezené oprávnění k pobytu, jak o něm hovoří čl. 3 odst. 2 písm. e/ směrnice Rady č. 2003/109/ES. V čl. 4 odst. 2 směrnice výslovně uvádí, že k době pobytu cizince na území z důvodu uvedeného v čl. 3 odst. 2 písm. e/ se pro účely počítání pětiletého nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti nepřihlíží. Ministerstvo tedy dospělo při eurokonformním výkladu ust. § 68 k závěru, že k době oprávněného pobytu cizince dle § 47 odst. 4 a § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců se ve vztahu k naplnění podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu vůbec nepřihlíží, tedy že tato doba má za následek přetržení do té doby nepřetržitého pobytu cizince na území. Dochází tím k přetržení doby oprávněného pobytu započitatelného pro účely splnění podmínky pětiletého nepřetržitého pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti.

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu doplnil a uvedl, že podmínka nepřetržitosti pobytu musí být splněna ke dni podání žádosti. Poukázal na to, že žádné ustanovení směrnice č. 2003/109/ES neupravuje situaci, kdy osoba, která v době podání žádosti splňuje podmínku předchozího nepřetržitého a oprávněného pětiletého pobytu, tuto přestane splňovat v průběhu řízení o žádosti. Tuto situaci neupravuje ani zákon o pobytu cizinců.
9. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zdůraznil, že ministerstvo posuzovalo splnění podmínek pro vydání požadovaného pobytového oprávnění v rozhodné době, tedy pět let před podáním žádosti, a to v období od 15.11.2012 do 15.11.2017 v souladu se zákonem o pobytu cizinců i s komunitárním právem. Ministerstvo tedy správně posuzovalo splnění podmínky nepřetržitosti pobytu do okamžiku podání žádosti, tj. do 15.11.2017. Komise se ztotožnila i s výkladem započtení (nezapočtení) tzv. „fikce“ pobytu do doby nepřetržitého pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Z ust. § 68 odst. 3 písm. f/ zákona o pobytu cizinců vyplývá, že do doby pětiletého pobytu na území se započítává doba pobytu na základě tzv. „fikce“ pobytu, pokud na základě žádosti, která tzv. „fikci“ založila, bylo pobytové oprávnění vydáno nebo prodlouženo. V projednávané věci ale požadované pobytové oprávnění (prodloužení platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu) žalobci vydáno nebylo. Proto nebyla splněna podmínka nepřetržitého pobytu na území, neboť žadatel pobýval na základě tzv. započitatelného pobytu v době pěti let předcházejících podání žádosti pouze v době od 15.11.2012 do 30.3.2016.

Od 31.3.2016 na území pobýval oprávněně na základě fikce pobytu, kterou však nelze započítat, neboť pobytové oprávnění mu nebylo vydáno. Dospěl proto k závěru, že byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. h/ zákona o pobytu cizinců.

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V projednávané věci je zásadní spornou otázkou skutečnost, zda žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu splňoval podmínku nepřetržitosti pobytu na území ČR po dobu 5 let.
12. Podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h/ zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.
13. V projednávané věci ministerstvo žádost zamítlo, neboť dospělo k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku uvedenou v ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanovuje, že se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
14. Žalobce namítá, že jeho žádost byla zamítnuta proto, že nebyla zachována nepřetržitost pobytu po podání žádosti. S tímto závěrem nesouhlasí, neboť je přesvědčen o tom, že nepřetržitost pobytu měla být posuzována ke dni podání žádosti.
15. Tato námitka nemá oporu ve spisu, neboť z odůvodnění rozhodnutí ministerstva i žalovaného vyplývá, že správní orgány posuzovaly, zda žalobce splnil podmínku nepřetržitého pobytu právě ke dni podání žádosti, což ostatně vyplývá přímo z ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že ministerstvo i žalovaný posuzovaly splnění podmínky nepřetržitého pobytu ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, považuje soud za bezpředmětnou argumentaci Směrnicí Rady 2003/109/ES ze dne 25.11.2003, z níž dovozuje, že splnění podmínky musí být zkoumáno ke dni podání žádosti. Z rozhodnutí ministerstva je patrné, že ve svém rozhodnutí z ustanovení Směrnice vycházelo a jejími dopady na projednávanou věc se zabývalo na straně 5 svého rozhodnutí.
16. Soud v souvislosti s touto námitkou považuje za nutné zdůraznit, že žalobce, z níže uvedených důvodů, podmínku nepřetržitého pobytu po dobu 5 let na území nesplňoval ani ke dni podání žaloby, ani k okamžiku vydání rozhodnutí.
17. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že pro splnění podmínky bylo nutné posoudit, zda žalobce pobýval na území ČR nepřetržitě v období 5 let bezprostředně předcházejícím podání žádosti, tedy v období od 15.11.2010 do 15.11.2017, kdy byla žádost podána. Je proto zcela bez významu zjištění Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců učiněné v řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy

Komise v rozhodnutí ze dne 4.5.2018, č.j. MV-39790-4/SO-2018, kterým zrušila usnesení o přerušení řízení, konstatovala, že odvolatel, tedy žalobce, na území pobývá nepřetržitě od 5.10.2010 a požadavek pětiletého nepřetržitého pobytu naplnil ke dni 5.10.2015. Podstatné je, že otázkou splnění podmínky nepřetržitosti pobytu žalobce ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu se Komise v tomto rozhodnutí vůbec nevyjadřovala. Jak soud již uvedl, splnění podmínky dle § 68 odst. 1 bylo nutné zjistit ke dni podání žádosti, a proto je uvedené konstatování Komise, na které také poukázal zástupce žalobce u ústního jednání soudu, z hlediska nyní projednávané věci zcela nerozhodné.

18. Žalobce splnění podmínky nepřetržitosti pobytu ke dni podání žádosti dne 15.11.2017 dovozuje z ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a namítá, že ke dni podání žádosti pobýval na území na základě tzv. fikce pobytu, která mu svědčila z důvodu probíhajícího řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu.
19. Podle ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení doby jeho platnosti, ačkoliv žádost byla podána v souladu s podmínkami uvedenými v odstavcích 1 až 3, považuje se vízum nebo povolení k dlouhodobému pobytu za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.“*
20. Žalobce s odkazem na toto ustanovení zdůraznil, že o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu rozhodlo ministerstvo dne 6.1.2017 tak, že řízení zastavilo dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a o odvolání rozhodl žalovaný pravomocně až dne 19.12.2018. Z toho žalobce dovozuje, že až do 19.12.2018 pobýval na území ČR na základě tzv. fikce dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, které mu bylo v té době prodlužováno, a proto podmínku nepřetržitého pobytu ke dni podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu splnil. Zásadně totiž nesouhlasí s tím, že by na posuzovaný případ mohla mít vliv skutečnost, že jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno, neboť zákon žádné takové účinky s negativním rozhodnutím nespojuje.
21. Soud nejprve považuje za nutné vyvrátit žalobcovo tvrzení o tom, že *„zákon žádné takové účinky s negativním rozhodnutím nespojuje“*. Na úpravu uvedenou v ustanovení § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž navazuje ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, které výslovně stanovuje, že *„do doby pobytu podle odstavce 1 se nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum“*.
22. Z uvedeného je patrné, že zákon zcela jednoznačně stanovuje, že se do doby nepřetržitého pobytu stanovené v odstavci jedna v délce pěti let ke dni podání žádosti nezapočítává doba pobytu na základě tzv. fikce uvedené v ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Naopak z věty za středníkem vyplývá, že až v případě, že by správní orgán vyhověl žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, mohla by být doba, po kterou žalobce pobýval na území na základě tzv. fikce do doby pobytu podle odstavce 1 započítána. Není tedy pravda, jak tvrdí žalobce, že zákon žádné účinky s negativním rozhodnutím nespojuje.

23. Z tohoto ustanovení nelze tedy dle soudu učinit jiný závěr, než jaký učinily oba správní orgány, a to že nebylo-li podané žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno, nelze do pětileté doby nepřetržitého pobytu na území ČR stanovené v odstavci 1 započítat dobu pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, tedy pobyt, kdy žalobce na území pobýval na základě tzv. fikce pobytu.
24. Pro posouzení projednávané věci je tedy podstatné, že žalobce pobýval na území ČR na základě oprávnění– povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osobě, které bylo platné do 22.4.2016, dne 31.3.2016 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a že této žádosti nebylo vyhověno, což ani sám žalobce nerozpорије. Žalobce tedy žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podal dne 15.11.2017 v době, kdy na území ČR nepobýval na základě platného oprávnění, ale pouze tzv. fikce oprávněného pobytu podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Právě s ohledem na to, že nebylo žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno, nelze k této době při počítání lhůty dle § 68 odstavce 1 vůbec přihlížet.
25. Na projednávanou věc lze aplikovat i závěr Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 19.4.2016, č.j. 3 Azs 96/2015 – 44 (dostupném na www.nssoud.cz) konstatoval, že *„k tomu, aby bylo možné považovat žádost stěžovatele o trvalý pobyt za oprávněnou, je nutná existence platného povolení k dlouhodobému pobytu v době jejího podání. Jelikož oprávněnost pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (dle platné právní úpravy § 47 odst. 4 – pozn. soudu) je pouze dočasnou právní fikcí legálního bytového statusu, nelze po tuto dobu o splnění podmínky uvedené v § 69 odst. 5 věty před středníkem zákona o pobytu cizinců hovořit. Rovněž ustanovení § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, umožňující udělit cizinci vízum za účelem strpění pobytu, předpokládá, že žádost o trvalý pobyt byla podána ještě v době platnosti bytového statusu, nikoli v době, kdy se platnost (a oprávněnost) pobytu cizince na území již pouze konstruuje jako právní fikce pro účely neskončeného správního řízení. Důvody pro preferenci takto podaného zužujícího výkladu spatřuje Nejvyšší správní soud nejen v gramatickém znění či v účelu a smyslu všech dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, ale i v hrozících nežádoucích důsledcích, k nimž by účelové podávání opakovaných žádostí vedlo. Ačkoli zdejší soud připouští, že v některých případech může výše nastíněný výklad vést k jisté tvrdosti vůči dotčenému cizinci (zejména tam, kde se poměry cizince změny teprve v době trvání fikce oprávněného pobytu), faktickou nemožnost realizace správního vyhoštění v důsledku „nekončící fikce oprávněného pobytu“ vyhodnotil jako natolik nežádoucí a s veřejným pořádkem kolidující konsekvenci, že je nucen trvat právě na předestřené výkladu výše zmíněných právních předpisů.“*

Pokud tedy žalovaný potvrdil rozhodnutí, kterým ministerstvo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu zamítlo dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. f) pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 68 odst.1 zákona, byl jeho postup z výše uvedených důvodů zcela v souladu se zákonem.

26. Městský soud v Praze proto po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku

řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2020

JUDr. Hana Veberová, v. r.
předsedkyně senátu